

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az ügyvéd által képviselt felperesnek az ügygondnok által képviselt alperes ellen gondnokság alá helyezés iránt a Miskolci Városi Bíróságnál 23.P.21.904/2008. számon megindított és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságnak 3.Pf.21.299/2009/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által 38. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

**I n d o k o l á s :**

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint az alperes Sz. született 1956. július hó 11. napján. Az alperesnek a 2001. szeptember 20-án elhalt néhai M. L. F-vel kötött házasságából alperesnek öt gyermeke származott: az 1975. július hó 11. napján született L. utónevű, az 1987. augusztus hó 23. napján született Z. utónevű, az 1996. december hó 3. napján született E. utónevű, az 1976. október 20. napján született D. Cs-né M. A., valamint a felperes.

Az alperes M. L. gyermeke vonatkozásában 2003. június hó 25. napjától kezdődően 2008. június hó 9. napjáig gondnoki tisztet látott el.

Az alperes közös háztartásban él a Z. és E. utónevű gyermekeivel, továbbá a felperessel, annak élettársával és a N. A., N. M., N. D., valamint N. Sz. nevű gyermekeikkel.

Alperes 1/1 arányú tulajdoni hányadát képezi az O. belterület 681. helyrajzi szám alatti a természetben O., T. utca 13. szám alatti ingatlan.

Az alperes a házastársával közösen, a házastársa halálát követően pedig egyedül is különböző pénzintézetektől kölcsönöket vett fel, és a pénzintézeti tartozásainak egy része a mai napig fennáll. Az alperes szomszédjaitól is kisebb összegeket rendszeresen kölcsönkér.

Az alperes idült alkoholizmusban, és ennek talaján kialakult alkoholos jellemelfajulásban, továbbá enyhe fokú alkoholos szellemi leépülésben szenved. Az alperessel kontaktus létesíthető, saját és mások személyét illetően nagy vonalakban tájékozott, térben, időben tájékozott. Tudatzavara nincs, felfogása, megértése és emlékezőműködése gyengült. Gondolkodása alakilag lassult, tartalmilag ép. Az alperesnek betegségtudata nincs, a konvenciókat betartja, kissé hanyatlott az intellektusa, gyengültebb kritikai funkciók jellemzik. Az alperesnél alkoholfüggőség állapítható meg, életvezetése egyenetlen, gyengült kombinatív ítélő és lényeglátó képessége van. Írni, olvasni tud, számolásnál téveszt, a pénzt ismeri, kezelésében jártas, annak értékével, valamint a saját élettörténetével, továbbá az ár-érték viszonyokkal tisztában van.

Az alperes az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezik.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését, másodlagosan pedig az alperes általános jelleggel történő cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezését kérte.

Keresetének indokolásaként előadta, hogy az alperes alkoholizáló életmódja következtében ellenőrizhetetlen cselekedeteket végez, úgymint szenvedélye kielégítése céljából ruháját, a lakás berendezési és felszerelési tárgyait eladogatja, pénzügyi intézeteknél saját és mások javára kölcsönöket vesz fel, és ellenőrizhetetlen kezességet vállal.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az alperest képviselő ügygondnok díját 12.000 forintban állapította meg, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül ügyvéd részére közvetlenül 12.000 forint ügygondnoki díjból álló perköltséget, és úgy rendelkezett, hogy a perrel ezt meghaladóan felmerült valamennyi költséget Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt annak megváltoztatása és a keresetének helyt adó határozat hozatala iránt.

A másodfokú bíróság az ítéletével az első fokú ítéletét helybenhagyta. Az alperes ügygondnokának díját 6.000 forintban állapította meg. Megkereste a bírósági Gazdasági Hivatalt, hogy az ügygondnoki díját ügyvéd ügygondnok részére - a felperest megillető teljes személyes költségmentesség folytán - az ellátmányból fizesse ki. Úgy rendelkezett, hogy a le nem rótt 12.000 forint jogorvoslati illeték és az ügygondnoki díj az államot terheli.

A jogerős ítélet indokolása szerint a gondnokság alá helyezési perekben a bizonyítás kétirányú. Egyrészt a szakértői bizonyítás körében az orvosszakértő feladata annak megállapítása, hogy az alperes szenved-e elmebetegségben, gyengeelméjűségben, vagy kóros szenvedélyben, miután ezek eldöntése orvosi szakkérdés. Másrészt bizonyítani kell azt is, hogy a megállapított elmebetegség, gyengeelméjűség, vagy kóros szenvedély folytán az alperes az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezik-e, illetve a belátási képessége, pszichés állapota, szellemi fogyatkozása, vagy szenvedélybetegsége miatt tartósan, vagy időszakonként visszatérően nagy mértékben csökkent, illetve tartósan, teljes mértékben hiányzik. Ez utóbbiak ténykérdések, és a bíróság feladata ennek eldöntése, amelyet az arra hivatkozó félnek kell bizonyítania, és erre vonatkozóan a szabad bizonyítási rendszer keretében bármiféle bizonyítási eszköz, bizonyítási eljárás igénybe vehető.

Nem vitás, hogy a jogi elbírálásnak az orvosszakértői vélemény figyelembevételével lehet helye. E vélemény azonban - bármilyen lényeges bizonyíték is - a bizonyítékok sorában csak egy bizonyítéknak minősül, amelyet a bíróságnak a lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett valamennyi adat és tény birtokában, vagyis a per összes adatait összevetve kell mérlegelni, és értékelni. Ennek során meghatározó jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a gondnokság alá helyezendő személy mindennapi életben tanúsított magatartása és életvitele alapot ad-e olyan következtetés levonására, hogy - az orvosilag egyébként helyesen megállapított - betegsége, illetve állapota az ügyei önálló viteléhez szükséges belátási képességét befolyásolja-e vagy sem.

Az első- és a másodfokú bíróság a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleménye, valamint az abban szereplő körelőzmények és orvosi dokumentációk adatai alapján bizonyítottanak találta azt, hogy az alperes az alkoholizálása következtében alkoholfüggővé vált, és idült alkoholizmusban, valamint ennek talaján kialakult alkoholos jellemelfajulásban szenved.

Nem látta viszont megállapíthatónak azt, hogy a szakértő által megállapított betegsége következtében az alperesnek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége tartósan, vagy időszakonként visszatérően nagymértékben csökkent lenne, avagy tartósan, teljes mértékben hiányozna.

A felperes csak állította, de nem bizonyította, hogy az alperes az alkoholbetegsége következtében ellenőrizhetetlen cselekedeteket visz végbe, a szenvedélye kielégítése céljából ruháját, a lakás berendezési és felszerelési tárgyait eladja, pénzintézeteknél saját

és mások javára kölcsönöket vesz fel, és ellenőrizhetetlen kezességet vállal.

E kereseti tényállításokkal szemben viszont a felperes a perben maga is elismerte, hogy a szülei az édesapjának életében is gyakran vettek fel kölcsönöket, ha nehéz anyagi helyzetbe kerültek, és az ilyen kölcsönökkel az ingatlanukat is megterhelték, a felvett kölcsönökért általa vállalt kezességgel összefüggésben pedig ő maga is BAR listára került, ezért a későbbiekben lakást vásárolni nem tudott. Nem bizonyította viszont azt, hogy az alperes konkrétan milyen összegű pénzügyi kölcsönöket vett fel a férje halála után, és melyek azok a kölcsöntartozások, amelyek jelenleg is fennállnak, és azt sem, hogy a kölcsönöket az alperes kifejezetten a szenvedélybetegsége következtében, az alkoholfüggősége okán, szenvedélye kielégítése érdekében vette igénybe. Teljes meggyőződéssel ugyanakkor nem állította azt sem, hogy a kölcsönök alperes általi felvételére az alkoholizmusával összefüggésben került volna sor.

Mindezekből az a következtetés vonható le, hogy az alperes, illetve korábban az alperes és házastársa nem kellő előrelátással, anyagi teljesítőképességük figyelmen kívül hagyásával kötöttek kölcsönszerződéseket, és ez a tény az alperesre és családjára is hátrányos következményekkel járhatott, illetve járhat ugyan, önmagában az alperes személyiségének ezen vonása azonban a gondnokság alá helyezését - a hatályos jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel - még nem eredményezheti.

Nem nyert bizonyítást a perben az sem, hogy az alperes a szenvedélybetegsége okán kezességeket vállalt volna, azt pedig az alperes maga is elismerte ugyan, hogy rendszeresen kölcsönkér a szomszédjaitól és abból adott esetben alkoholt vagy cigarettát is vásárol, ennek okaként azonban azt jelölte meg, hogy a családja nem biztosít a számára a megélhetéséhez elégséges pénzeszközöket.

A bizonyítékok értékelése körében az első- és a másodfokú bíróság a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakértői véleményében foglaltakat csak annyiban fogadta el, hogy alperes jelenleg milyen jellegű betegségben szenved. A szakértő megállapításával szemben azonban a rendelkezésre álló tanúvallomások és alperes személyes meghallgatása alapján, vagyis az eset összes körülményeire figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek az ügyei viteléhez szükséges belátási képességét ezen betegsége nem korlátozza, és nem is zárja ki.

A szakértőnek a betegség megállapításán túl, az alperes belátási képességére vonatkozó megállapítása aggályos. A szakértő ugyanis a személyes meghallgatása során azt nyilatkozta, hogy önmagában a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció, és az alperes meghallgatása

alapján mindösszesen arra lehet következtetni, hogy idült alkoholizmusban, illetve alkoholos jellemelfajulásban szenved az alperes, azt a következtetést azonban, hogy ezen betegsége következtében az alperesnek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége szenvedélybetegsége miatt tartósan, nagy mértékben csökkent, a felperesnek a keresetlevelében foglalt tényállításai alapján vonta le. A szakértő tehát többek között a felperes által nem bizonyított állításokból vont le következtetéseket az alperes belátási képességére vonatkozóan.

Ugyanakkor a szakértő azt is megállapította, hogy alperes a pénzt ismeri, kezelésében jártas, a pénz értékével tisztában van, a szövegértése jó, írni, olvasni tud, „tehát igazából az alkoholos jellemelfajulás volt az, ami uralta a klinikai képet”.

Az egyéb bizonyítékok alapján azonban az a következtetés vonható le, hogy az alperesnek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége szenvedélybetegségénél fogva nem kizárt, illetve az nem is korlátozott. Maga a felperes adta elő, hogy az alperes szokott vásárolni, el tud menni a boltba, a pénz értékével tisztában van, a kihallgatott tanúk vallomásából pedig az tűnik ki, hogy az alperes az ügyeit el tudja látni, bármilyen ügyben intézkedni tud, dolgozni jár, napszámba megy. A gyermekeit és a háztartást az alperes megfelelően ellátta, ugyan volt olyan időszak amikor pénzügyi gondjai voltak, de az ilyen jellegű problémáit is neki magának kellett megoldania. Az alperes alkoholizálásával összefüggésben a tanúk azt adták elő, hogy az alperes „akkor iszik valamennyit, ha arra pénze van, ha nincs, akkor nem iszik”, a pénzét be tudja intézni és a hivatalos ügyeit is maga intézi, és az utóbbi tényt magának a felperes élettársának a nyilatkozata is alátámasztotta.

Kiemelte a jogerős ítélet indokolása azt, hogy az alperes éveken keresztül maga látta el a gyermekének gondnoki tisztét, amely felelősségteljes és ellenőrzött, jogszabályban előírt kötelezettségekkel járt, és a rendelkezésre álló adatok szerint időszakonként munkát vállalt és hivatalos ügyeit is önállóan intézi. Az ár és értékviszonyokkal tisztában van, csakúgy mint a pénz értékével. Ehhez képest pedig a bizonyítási eljárás anyagából nem állapítható meg azon felperesi tényállítások valósága, mely szerint az alperes alkoholbetegségével összefüggésben szenvedélye kielégítése céljából értéktárgyait eladta, avagy kölcsönöket vett fel, vagy ilyen okból vállalt volna kezességet.

Mindebből pedig az a következtetés vonható le, hogy alperes esetében a gondnokság alá helyezés feltételei nem állnak fenn, mert önmagában az a tény, hogy az alperes idült alkoholizmusban, illetve alkoholos jellemelfajulásban, és enyhe fokú alkoholos szellemi leépülésben szenved, a személyiségének pedig bizonyos torzulásai

vannak, a gondnokság alá helyezését - a hatályos jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel - még nem eredményezheti.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel rámutatott arra, hogy a szakértő feladata annak az orvosszakértői kérdésnek a megállapítása, hogy a fél elmebeli állapota, szellemi képessége orvosi szempontból milyen szintű. Abban a ténykérdésben azonban, hogy a mindennapi élet szempontjából az alperes belátási képessége jogilag korlátozott állapotot idéz-e elő, a bíróságnak kell eldöntenie.

Megjegyezte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek a gondnoki tiszt alóli felmentésének ténye nem ad alapot olyan következtetés levonására, hogy egyúttal ő maga gondnokság alá helyezhető állapotban volna, hiszen a kettő között semmiféle okszerű kapcsolat, összefüggés nincs, a rendelkezésre álló gyámhatósági iratok pedig a felperesi állítást nem támasztják alá.

A fellebbezésben előterjesztett bizonyítási indítvánnyal összefüggésben arra mutatott rá, hogy a felperes által kihallgatni kért két tanú a tárgyaláson tett saját nyilatkozata szerint is a kiskorú, és közülük az egyik - aki a felperes testvére és az alperes gyermeke - még a 13. életévét sem töltötte be, míg a másik a felperes gyermeke és alperes unokája, aki vélhetően hasonló korú, mint a másik meghallgatni kért személy, vagy nála még fiatalabb lehet. Ennél fogva ők olyan tényre, amelyek az alperesnek a vagyoni viszonyaival összefüggő magatartására vonatkoznának, a másodfokú bíróság megítélése szerint nem tudnának értékelhető módon nyilatkozatot tenni.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt elsődlegesen a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatása és a keresetének helyt adó határozat hozatala, másodlagosan pedig a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítása iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapításának a módja a Pp. 177. §-át, 206. §-át, 310. §-ának (1)-(2) bekezdését és 311. §-át, a perben eljáró bíróságoknak az arra alapított érdemi döntése pedig a Ptk. 16. §-ának (2) bekezdését, és 17. §-át sérti.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős

ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

I. A jogerős ítélet a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményének, valamint a becsatolt okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a tényállást.

1. A per érdemi elbírálására irányadó - a II. pontban idézendő - Ptk. 14. §-a (1) és 15. §-a (4) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben egységes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a cselekvőképességet korlátozó gondnokság elrendeléséhez két ok együttes fennállása szükséges: egyrészt az alperes károsodott egészségi állapotának ténye, másrészt az, hogy ez az állapot az alperes belátási képességére olyan kihatással legyen, ami az alapjogként védett személyes döntési autonómiájának korlátozását indokolja. Mindkét feltételt annak kell bizonyítania, aki a gondnokság alá helyezést kéri (BH 2006/2/46.)

a./ Az említett két együttes feltétel közül az alperes egészségi állapota - pszichés állapotra, szellemi fogyatkozásra vagy szenvedélybetegsége - visszavezethető károsodott voltának a mikénti megítéléséhez kétségek nélkül olyan különleges: elmeorvosi szakértelm szükséges, amellyel a bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik. A Pp. 177. §-a (1) bekezdésének a helyes alkalmazásával járt el tehát az első- és a másodfokú bíróság akkor, amikor az alperes pszichés állapotának a megvizsgálása és megállapítása végett igazságügyi elmeorvos-szakértőt rendelt ki, és a tényállásnak ezt a részét az e vonatkozásban aggálytalan szakértői véleményre alapította.

b./ A károsodott egészségi állapotnak az alperes mindennapi ügyei viteléhez szükséges belátási képességére gyakorolt hatásának a megállapítása, és - ebből következően - a cselekvőképességet érintő gondnokság alá helyezés indokolt, illetve szükséges voltának a megítélése és annak a megállapítása viszont, hogy gondnokság alá helyezés mely ügycsoportok vonatkozásában szükséges - a Legfelsőbb Bíróság 1597. számú Elvi határozata szerint - nem orvos-szakértői, hanem olyan jogi szakkérdésnek minősül, amelyről a bizonyítási eljárás alapján kizárólag a bíróság dönthet (EBH 2007/1/1597., BH 2007/12/404., 2008/10/265.).

A bizonyítási eljárás adatai körében az orvos-szakértői vélemény lényeges bizonyíték ugyan, de nem egyedüli, hanem csak egy

bizonyíték a bizonyítékok sorában, amelyet a bíróságnak a per összes adatának birtokában kell mérlegelnie. Nem sértettek tehát eljárásjogi szabályt a perben eljáró bíróságok akkor, amikor a szakértői véleménynek az alperes belátási képességére gyakorolt hatására és a cselekvőképességet érintő gondnokság alá helyezésének indokoltságára, illetve szükségességére vonatkozó - kizárólag a felperes egyoldalú és nem bizonyított kereseti tényállításaira alapított - részét figyelmen kívül hagyták, és az ítélezési gyakorlattal összhangban jártak el akkor is, amikor az említett jogkérdés mikénti megítélése körében az alperes pszichés állapota mellett az életvitelével kapcsolatos körülményeket is részletesen feltárták és mérlegelésük tárgyává tették (BH 1999/12/547.).

A bizonyítási eljárás valamennyi adatának az egymással való egybevetése során a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelte a jogerős ítélet a felperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságának a következményeit, amelyek vonatkozásában a felperesnek állott érdekében az, hogy az alperes tagadásával szemben a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

2. Az első- és a másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában - a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően - röviden előadta az általa megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozott azokra a jogszabályokra, amelyeken az ítélete alapszik, röviden megemlítette azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett és utalt azokra az okokra is, amelyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak, illetve amelyek miatt a felperes által felajánlott további bizonyítást mellőzte.

Ennél részletesebb indokolási kötelezettséget sem a hivatkozott törvényhely, sem a Pp. vagy más jogszabály rendelkezése nem ró a bíróságra, és nem követeli meg a jogi szabályozás azt sem, hogy a bíróság az ítéletének indokolásában a perben kihallgatott valamennyi tanú vallomásának az értékelésére külön-külön részletesen is kitérjen.

3. A Pp. 163. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendelt el bizonyítást, e tények körét viszont a per érdemi elbírálására irányadó anyagi jogi, kivételesen pedig eljárásjogi szabályok határozzák meg.

A rendelkezésre áll peradatok alapján a Ptk. 14. §-a (4) és 15. §-a (4) bekezdésének az alkalmazásához szükséges tények köre maradéktalanul megállapítható volt. Nem sértette meg tehát a Pp. 310. §-nak (1) és (2) bekezdésében foglaltakat azzal, hogy további bizonyítást, így többek között az alperes hosszabb ideig tartó



megfigyelését és - ennek érdekében - a megfelelő fekvőbeteg-gyógyintézetben való elhelyezését hivatalból nem rendelte el. A Pp. hivatkozott rendelkezései alapján ugyanis gondnoksági perben a bíróság csak az általa szükségesnek tartott bizonyítást rendelheti el hivatalból, a perbeli esetben viszont a további bizonyítás szükségtelen volt.

A felperes által hivatkozott Pp. 311. §-ában foglalt rendelkezések alkalmazására csak a cselekvőképességet érintő gondokság alá helyezésre irányuló keresetnek helyt adó ítélet alapján kerülhet sor, ezért azoknak a keresetet elutasító jogerős ítélet általi megsértése fogalmilag nem kerülhet szóba.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

II. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 14. § (4) bekezdése szerint cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá a bíróság azt a nagykorú személyt helyezi, akinek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége a pszichés állapota, szellemi fogyatkozása vagy szenvedélybetegsége miatt - általános jelleggel, illetve egyes ügycsoportok vonatkozásában - tartósan vagy időszakonként visszatérően nagymértékben csökkent. A Ptk. 15. § (4) bekezdése értelmében pedig a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá a bíróság azt a nagykorú személyt helyezi, akinek ügyei viteléhez szükséges belátási képessége - pszichés állapota vagy szellemi fogyatkozása miatt - tartósan teljes mértékben hiányzik.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás alapján az idézett anyagi jogi szabályok helyes alkalmazásával jutottak a perben eljáró bíróságok arra a helyes jogi következtetésre, hogy az alperes - az e vonatkozásban aggálytalan - igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény által igazoltan idült alkoholizmusban, és ennek talaján kialakult alkoholos jellemelfajulásban, továbbá enyhe fokú alkoholos szellemi leépülésben szenved ugyan, ez a pszichés állapota azonban az ügyei viteléhez szükséges belátási képességének a meglétét - a jogerős ítélet által helyesen kiemelt okok és körülmények miatt - tartósan teljes mértékben nem zárja ki és tartósan vagy időszakonként visszatérően - általános jelleggel vagy egyes ügycsoportok vonatkozásában - tartósan vagy időszakonként visszatérően nagymértékben nem is csökkenti. A keresetet elutasító ítélet tehát az anyagi jogi szabályokat sem sérti.

*A kifejtettek miatt a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet – a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az érdemi döntés helyes indokaira is utalva – a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.*

*A alperesnek a felülvizsgálati eljárásban áthárítható költsége nem merült fel, ezért Legfelsőbb Bíróság a költségviselés tárgyában való határozathozatalt mellőzte.*

*Budapest, 2010. március 23.*

*a tanács elnöke, előadó bíró, bíró*

*A kiadmány hitelélül:*

*tisztviselő*